

»Mama, ali je sv. Miklavž?«
 »Seveda je, zakaj pa vprašaš?«
 »Tonček je rekel, da ne nosi Miklavž.«
 »O, ti grdoba neumna. Ali se ne boji greha? Veliko bi ti dobila, če bi jaz nosila. Kaj pa je še rekel Tonček?«
 »Nič drugega, samo da sem otrok.«
 Mati je bila žalostna.
 »Marička, le pridna bodi in Tončku nič ne verjemi. Bog ga bo kaznoval za greh, Miklavž se bo maščeval!« je Maričko bodrila mati.
 »Meni bo prinesel, mama, če bom molila?«
 »Ali je Miklavž tudi hud?«
 »Tudi, pa še kako! Še kesal se bo Tonček!«
 Mati ga je oštela, oče je bil hud.
 »Jaz te ne bom več kaznoval, temveč kaznoval te bo že sv. Miklavž. Še žal ti bo, toda prepoznal« je ostro in počasi izgovarjal oče.
 Takrat se je Tonček zjokal, zjokala se je tudi Marička. Tonček se ji je smilil.
 Sneg je zapadel, pota so pomrznila, Tonček in Marička sta se tiščala peči.
 »Ubogi Miklavž, to ga bo danes zeblo!« je plaho izrekla Marička. Bil je večer pred sv. Miklavžem.
 Tonček je pomislil in verjel v Miklavža. Tako svet in mehak večer se mu je zdel, vse bi napravil, da se oddolži za grehe, toda ni mogel najti misli, ki bi ga rešila teže greha.
 »Kaj boš ti nastavil?« je šepetaje zamomljala Marička in begala od okna do okna, če morda ne ugleda kje sv. Miklavža.
 »Pehar!« je plaho odgovoril Tonček.
 »Jaz pa rešeto!« je že odločneje izrekla Marička.
 Tisto noč sta oba sanjala o sv. Miklavžu. Toda Tončkove sanje so bile težke in strašne. Sanjalo se mu je, da ga je Miklavž poklical predse, ga ozmerjal, potem ga pa zapodil. Iz takih sanj se je zbudil in bil je že dan, mati je bila že pred ognjiščem. Tudi Marička se je zbudila, planila v hišo in oša v radosti je kriknila:
 »Joj, Tonček, polno rešeto mi je prinesel!« Peharja še videla ni.
 Tudi Tonček je pridiral v hišo, toda skrb ga je že vnaprej grizla.
 Glasno je zaplakal in debele solze so mu lezle po licih. Pehar je bil prazen, počez pa je ležala dolga paliča.

Cvetko Golar

Otroci se igrajo z angelci

Angelci beli iz svetih nebes
 se z nami bi radi igrali —
 ali mi nimamo zlatih koles,
 da tjakaj bi se popeljali.

V tihih pa sanjah k nam pridejo v vas,
 vsi v haljicah snežnih blešče se —
 godemo, pojemo z njimi na glas
 in rajamo, da se vse trese.